

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedźelske kopjeno. ↳

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihcizischczeri w Budyschinje a je tam sa štwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

4. njedzela po tsjoch kralach.

Rom. 13, 8—10.

Poslednja wutora, hdžež našch němski křěžor šwoje narodniny šwjeczeske, je naš i nowa na to dopomnila: Dajće křěžorej, šhtož je křěžorowe; žadyn prawy křěšcijanski poddan njeje drje we šwojej modlitwie tuteho šerschtu šapomnił, kotrehož je Bóh na trón šwojich wótzow postajil. We wukraju nam tuteho muža šawidža; a wo-prawdže, našch křěžor dawa nam wschitkim psches šwoje šprawne žiwjenje jako křěšcijan, jako šerschta a jako čłowjeł we šwojim powołanju a we šwojej šwójbje dobre šnamjo. Psched 100 lětami je G. W. Arndt spěwał:

„Muž prawy je, kiž prošecž wě, šo šnjesej dowěri.“

A tajki prawy muž je našch křěžor! Wón šo šwojeje wěry njehańbuje, ale šo k nej wschudžom tež šjawnje wu-šnawa. Takle je Bóh luby šnjeseš nam lohko činił, i wjekełoscžu tež křěžorej dacž, šhtož je křěžorowe. Našcha wošebita pschisłuschnoscž w našchim čašbu pak runje je, jako štawy jeneho luda mjes šobu twjerdže hromadu džeržecž w luboscži, a k temu naš šapochtoł Pawoł w tutym našchim tekšće dženska napomina. Tehodla

B u d ž m y w l u b o s c ž i s j e d n o c ž e n y l u d !

1. Njebudžće nikomu ničžo winojcži, křiba to, šo šo mjes šobu lubujecže; pschetož

2. luboscž je šakonja dopjeljenje.

Šapochtoł Pawoł je přjedy w tutym 13. stawje šwojeho lista pišal: „dajće kóždemu, šhtož šo šluscha:

dawł, komuž dawł šluscha, žlo, komuž žlo šluscha, bojosčž, komuž bojosčž šluscha, čžescž, komuž čžescž šluscha.“ Wón je wo wyschnoscži rěčal a wucžil, šhtož šmy jej winojcži. Ale tež kóždemu našchemu bližšchemu šmy něščto winojcži, mjenujzy luboscž! Žyle powšchitkownje wón najpřjedy šapocžnje: njebudžće hewał nikomu ničžo winowacži! To placži najpřjedy wo pjenjesach, kotrež šmy wot drugeho šajimali. Wty wschitzy tola wěmy, tak wjele šo dženskišči dženi na šwěcže počžuju. Wšcho, šhtož ludžo pola drugeho widža, čžedža tež woni mēčž; kóždu modu, wschitke wješele dyrbja šobu čžinicž; ničžo jim njemōže drohe a dobre doščž bycž. Mōžemy šo džiwacž, šo jim potom pjenjesy po-brachuja, šo wjazy wudawaju, hacž šebi šašlužža? A lohko-myšłni potom pola drugeho počžuju. Šsu i tym šapocžatk čžinili, potom tež i wjetšcha pschezo dale do dołha padaju: Čžedža přenjeho wēricžela špokojicž, dyrbja pola drugeho i nowa počžicž; a pschezo čžezo jim i čžadžom budže, i tuteho hubjenštwu dołhow wuńcž. Tehodla kēžbuj hižom w šapocžatku: džělaj pilnje, šo šebi něščto šašlužišč, mēj to šwoje w dobrym rjedže, šo šebi to šašlužene tež šdžeržišč a lutuj w dobrym čžadžu, šo něščto mašč, hdžž khoroscž a hubjene čžadžy pschindu. Potom tež njetrjebajšč nikomu ničžo winowaty bycž.

Šsnadž přajišč: šhto to mje trjehi? Ža wschajšč nikomu ničžo winowaty nješšym. Dža derje tebi! Ale šlusč nētko tež dale: njebudžće nikomu ničžo winowacži, křiba to, šo šo mjes šobu lubujecže.

Šeno temu mōžu něščto winojty bycž, kiž je mi

něšcto prjedy dał; kať móžu tať šnadź myšlicź, jenemu cźłowjekei luboscź winojty bycź, kiź mi ženje njeje luboscź wopofasał, kiź je šnadź mje hidźil a mi šeschtodźil? Dha šlyšch: Bóh šam je tebi wulke samoženje luboscze počcził; wón jara derje wě, so njemóžešch ty jemu nihdy to wscho wróćo płaczić, šchoť šy wot njeho wot mlodošcze šem jako cźłowjeť a šchesczijan tať bohacze dostał; wón tón wulki a bohaty šnješ tež niczo wot tebje njepotrjeba. Me daň ša tutu doštatú luboscź šebi tola wot tebje žada, a praji: šchoť mi winojty šy, to šaplacź šhudym a šhornym šobubratram a šobušotram; to chžu špóšnacź, kať by to mi dał. Tehodla dyrbimy wšchitzu w druhich cźłowjeťach Boha lubowacź. A Bóh chze, so bychmy šo dopomniwšchi jeho wulkeje nam wopofašaneje luboscze šwój džakny dołh, kotryž pšched nim mamy, wotplacźowali na šwojeho bliźšcheho. Tať pšchezo dołžnizy wostanjemy jedyn pšchecziwo druhemu.

2. je tehodla luboscź šakonja dopjelnenje.

Pšched něšcto njedželemi je nať Pawoł powucził, kať dyrbimy na rošomne wašchnje našchemu Bohu šlužicź a kaťke pšchišlušchnoscze pšchecziwo njemu mamy. Wažny džěl tuteje praweje Božeje šlužby je, so šwojim šobuwumóženym bratram a šotram w lubosczi šlužimy. Šeno tón lubuje šwojeho Boha, kiź šwojeho bliźšcheho lubuje. (1. Jan. 4, 21.) Šchoť je we šwojim žiwjenju tať bohátu luboscź wot šwojeho Boha našhonil, kať kóždy šobušťaw šchesczijanškeje žyrtwje, tón budže šašo luboscź wuliwacź a wušnywacź, to reťa, tón budže wšchitke pšchišlušchnoscze pšchecziwo bliźšchemu prawje dopjelnicź; pšchetož luboscź je šakonja dopjelnenje. Šchoť ma tajku luboscź w šebi, tón njemóže mandželštwó łamacź, došelž by tola hewať tu luboscź łamał, kotruž je jedyn mandželški druhemu šlubil hać do šmjercze. Tuta šamšna luboscź pohnuwa jeho, počcziwošcź a cźiřťoscź we šłowach a šťutkach džeržecź. — W kotrymž luboscź šnježi, tón njemóže mordowacź, kať šo šamo wot šo rošny; ale tón budže wjele bóle šwojemu bliźšchemu pomhać a jemu we wšchej cźělnej nuřy šlužicź. — W lubosczi tež njemóžešch druhemu pjenješy abo kubło bracź ani š njeprawej tworú abo pšchekupjenjom š šebi cźahnyć, ale budžešch jemu jeho kubło a žiwnošcź pomhać polěpšchicź a wobarnowacź. — W lubosczi tež njemóžešch falschnje šwědcicź. Š kať wjele falschneho šwědczenja šo šo na šwěcze šťawa! Niź jeno pšched wušchnoscžu, kotraž je Boža šlužobniza, wě wjele wjazy a wjele hušczišcho hiřcze wo wšchědnym wobłhadženju jeneho š druhim. Ša hrořna łža, kať žalóšnje šo pšches nju luboscź šaprěwa, kotruž dyrbja šchesczenjo mješ šobu mēcź. Šajku šchťodu tola runje tež w tym nastupanju jedyn druhemu nacžini, šo ju huřťo došcź ženje namatać njemóže. Šuboscź pať bliźšchemu žaneje šchťodny njecžini! Dale

Ty njedyrbišch požadacź, mjenujzy šchoť je twojeho bliźšcheho; to njeby luboscź była; ale dyrbišch na to hľadacź a myšlicź, šo by šo druhemu runje tať derje šchłó po cźěle a duřchi, cźašnje a wěcžnje, kať šebi to šam pšcheješch.

Šdžěž je prawa luboscź, tam šo potajkim wšchě tute řasnje njebudža pšchěřťupicź; a tehodla dyrbimy pšchezo wjazy wo luboscź prořnyć. Šať wjele mamy tola wšchitzu hiřcze na polu luboscze džělacź a wufnyć, šo by našcha wutroba wjazy luboscze cźerpiła wot teho, kiź je šam ta luboscź, a šo by potom tež mješ šobu wjazy praweje luboscze wudžělila. Budžmy w lubosczi šjednocženy lud! Šotom

Tež na lubosczi wěrnej
šnješ šwojich pošnaje,
Kiź š počcziwošcžu šwěrnej
Šso jemu lubicź chze,
Kiź bliźšchim pošlužuje,
Šať wón nam šlužil je,
A druhich požohnuje
A šnješe šczerpliwje.

R. we W.

Budžmy w lubosczi šjednocženi!

Šłóš: Šať š luboscžu šťeji, wy wěrjaze džěczi?

Šať š luboscžu šťeji? Šať wěra šo šwěczi?
Šať špyťacź šo mamy, hać Bože šmy džěczi,
Šať wěra, kiź pšches luboscź džělawa je,
Šso nad nami we šťutkach pošafuje.
Šo wěrje a lubosczi řěcžecź a prajicź,
Tyč bratrow pať šudžicź a š nimi šo dajicź:
Tyč njebudže Šesuš na prawizy šťajicź.

Šdnyž šwěťni nať šudža, haj, hania a hidža,
A nad nami wšchelafe brachi tež widža,
Šo dołho tať jara nať njewurudži,
Wly wěmy, šwěť na druge njepomyšli.
Šdnyž Šion pať hidži, haj, hani a šudži,
Šo wutrobu boli, tež tyřchi a rudži,
A njeluboscź pšches to cžim bóle šo šbudži.

Ač, chžemy wšchať radšcho dha na šebje hľadacź,
Dha nje'džemy jedyn pšches drugeho padacź.
Ač, džěczi, ač, bratřja! dha šbudžmy wšchať šo,
Šo luboscze plomjo by špalilo wšcho,
Šchoť nad nami hiřcze tu njeluboscź reťa,
Mješ kóždy šo pšched nej wšchať paže a cžěťa.
Š Šesu, njech twój Duch nať wšchitko to šłěťa!

Dha chžemy wšchať š nowa šo š lubosczi šbudžicź,
A brachi we lubosczi mješ šobu šudžicź;
Niź jeno šo šwontownje lubošnje řdacź,
Mě, luboscź tež we šťutkach š pošnacžu dacź.
Š š pomoznym šťutkom šo mješ šobu řhyjny,
Šaj, š lubosczi bratřkej šo hromadže šřějny;
Šejch duchownoh' žiwjenja, ša to ju mějny.

Wšchať š šbóžnosci mamy jow jenate šłowo,
Wšchať jedyn Duch porodži wšchitkich tež š nowoh'.
Šať dha, šo něť mješ nami rořťorhli šu,
Šón jedyn tón wřny tam, drugi pať tu?
Š bratřja! Ač, tať wšchať šej nočžemy paricź,
Wly nočžemy jedyn na drugeho šwaricź,
Ač, chžemy wšchať šašo šo na jene twaricź.

Šaj, druhdy šu jeno wšchať řachodne wězy,
A pšchińžemy jich dla do nješdobnej' hězy,
Šo jedyn na drugeho njeluboscź ma,
Šaj, šamo tež šwontownje widžecź ju da.
Ač, šemřťa wěž žana tať wjele nej' hódna,
Šať njeluboscź jich dla tym duřcham je šchťódna,
Šu duřcha je malo po Šesušu hłódna.

Šdnyž něčťo pať myšli, šo wšchitko ma prawo,
A chze, šo by wšcho šo jom' po woli šťaťo,
Kiź nočže a njemóže niczo wšchať šnjeřcź,

A wšchudžom nad wšchitkimi knjejtwo chze wjesč;
 Tón, hdy by tež runje był kšchesczjan starj,
 Měl pšnacze rjane a wošebne dary,
 Dha tola je nještrowy scžinil šo jary.

Duž spytaj šo kóždy, kať steji a kšodži,
 Hacz wěru mašch prawu a šchtó tebje wodži.
 Ach, nješjebaj ničtó wšchať kameho šo,
 Ně, wobhoň a spytaj wšchať po šlowje wšcho.
 Šchtóž w wěrje a w lubosczi steji a kšodži,
 Ze na prawym puczu, joh' Boži Duch wodži,
 A do njeho dobre wšcho stajnje tež plodži.

Boži sakoň.

Šchtó mamy pod Božim sakoňom srošymič? — Božu šwjatu wolu, kotruž je Bóh nam cžlowjekam i hroženjom a se šlubami šjewil a kiž polaže, šchtó dyrbinj čžinicž a čžehož šo wostajicž. Šalo Knjes šwěta ma Bóh prawo, sakoňe dawacž. Kaž wón wšchu štwórbu po šwojej wšchedomóžnej woli wodži, tať je wón šwoju šwjatu wolu wšchém cžlowjekam do wutrobj a šwědomnja šapikať, židam a kšchesczjanam pať tež hišcže se šwjatym pišmom wšjewil.

Boži sakoň we šwjatym pišmje ša to šnutškonne duchowne žiwjenje wšchitkich cžlowjekow šu šwjate džekacž kašnje, kotrež je Bóh iškraelskim džěcžom pječdžekaty džěň po jich wučehnjenu i Egiptowškeje na horje Sinai pšches Mójšafa i wulkej krašnosčju dať. Tola wone nimaju jeno pláčžiwoscž ša iškraelski lud, ně, wone pláčža wšchitkim cžlowjekam; pšchetož Šesuf je njeje šběhnyť, ale je tešame wobtwěrđžil, tež wobšchěrnišcho a jašnišcho wuťožowať. Wón praji: Ša nješšym pšchischol, sakoň a profetow šanicžicž, ale dopjelnicž (Mat. 5, 17); wy šcže ššyšcheli, šo štarým je prajene z. Ša pať mam praju z. (Mat. 5, 21—48). Bože kašnje běchu na dvě šamjeňtnej tašli napišane. Na přenjej štejachu te přenje tši, kiž wo pšchibšlusnosčžach napschecžiwu Bohu rěčža. Na druhej te druhe šydom, kiž wo pšchibšlusnosčžach napschecžiwu cžlowjekam, a to napschecžiwu bližšchemu a šebi šamym rošwucžuju.

Šchtó je nětko wopšchijecze Božich kašnjow? — To je luboscž i Bohu a i cžlowjekam, i kotrež šo Boži sakoň dopjelni. Pšchetož našch Šbóžnik w Mat. 22, 37—40 praji: „Ty dyrbišch Boha, šwojeho Knjesa, lubowacž i zylej šwojej wutrobu, i zylej šwojej dušchu a i zylej šwojej myšlu. To je ta přenja a najwjetšcha kašěň. Ša druha pať je tej runa: Ty dyrbišch šwojeho bližšcheho lubowacž jako šam šo. Na tymaj dvěmaj kašnjomaj wišy zylej sakoň a profetojo.“

W Bohy šaložena wutroba.

Ludwig XII., šranzowški kral, kiž bu „wóťž šwojeho luda“ mjenowanj, měješche, přjedy hacž na kralowj stol pšchidžje, jara wjele pšchecžiwjenja se štrony móžnych mužow. Wón běšche šebi šapilš tych šamych scžinil, kiž běchu pšchezo pšchecžiwu njemu byli, a běšche šady kóžde jich mjenow kšchizil scžinil.

Hdyž bu nětk kral, jich wjele pšchod nim rošcžěka, dokelž šebi myšlachju, šo ma tón kšchizil šady jich mjena jich šmjercž na šebi. Šral pať jich wrócžo wolašche a džěšche: „Tón kšchizil, kiž šym šady wšchich mjenow napiškať, nima moje wječženje wšnamjenicž, ale kšchiz šchryštušowj, kiž wodacze pšchikafa.“

Šchryštuš je nam wopišmo wostajil, šo bychmy šlědžili ša jeho štopami.

Khodž i Bohom!

Šso tebi, Knježe, porucžam,
 Šdyž nimam tebe, šym ja šam;
 A šu-li šta tu pola mje,
 Šswět bješ tebe mi přošdnj je.

Kaž džěcžo džje se štaršchimaj
 Pšches mšodolětnj rjany haj,
 Tať i tobu, Božo, trošchtnj du
 Pšches šlónčžne hona, mrošotu.

Ša šhroble du w tej wěštosčzi:
 Mje twoja ruša njepuschcži!
 A njewidžju-li wuťhoda,
 Šso wóčžo i njeju pošběha.

Ty widžišch pucž, kiž mam ja hič,
 Wěšch prawj šónz mi wotméricž,
 Tež šnajesch, šchtóž je dobre mi
 A dušchi i šbožu poškuži.

Duž wušwol, Knježe, šchtóž ty džesch
 A i wóťžnej rušu wuđžěšch;
 Ša wošmu wšcho, šchtóž wušwolišch,
 Nječ šapowjedžesch, dopjelnišch.

Nječ šcželešch radošcž, šrudobu,
 Daj jeno dušchi dowěry,
 Šo dešcž a šlónčžna jašnota
 Mi twoje žohnowanje da.

Tať dha šwój kšód nječ trošchtnje du,
 Hacz scžinju šrocžel pošlednu
 A junu i duchom wěrjazym
 Šam wěcžnje twoje džěcžo šym!

K. A. Fiedler.

Musa wucži šo modlicž.

W lěcže 1863 njebaloko Šarlina brunizu phtachu a šo teho-
 dla 20 loheči do šemje rjachu. Pšchi tym šo šewjeť Šruža šašypny. Hacžrunje ša nim phtachu, šo tola i njemu pšchodobycž njemóžachu, a tať žana nadžija wjazy njebě, šašypnjeneho žiweho wurycž. Šlónčžnje, hdyž běšche Šruža 62 hodžin we šklubinje pšchebymať, šo poradži, jeho kaž pšches džiw šašo na šwětko šcžah-
 nycž. W nim hišcže wšcho žiwjenje wuťhaššo njebě. Šdyž běšche šašo i šebi pšchischol, šo jeho mješ druhim prašchachu, šchtó je šebi we šklubinje do myšlow cžinil a kať je jemu tam byťo. Wón pať tať wotmolwi: „Wot šwojeje šonfirmazije šem njeběch šo ženje wjazy modliť. Nětko pať našta we mni to žadanje, šo i Bohu wolačž. Tola podarmo čžych šo dopomnicž na moje w džěcžat-
 štwje nawuťnjene a nětko dawno šabhte modlitwy. Duž mi šchpruch pšchypadny, kotryž běšche mi něhdy moja macž hušto prajiťa: Wolať šo še mni w cžašu nušy, dha čžu ja cže wunóž, a ty dyrbišch mje šhwalicž. Nětko čžych šo rad i Bohu wolačž, ale njejedžach, kať to šapocžecž. Duž šym we šwojej cžmowej jamje wóťšje wo-
 kať: Ach wucž mje, šo modlicž! A nětko ja njewěm, kať šo to šta; ale tute šlowa běchu najlěpšcha modlitwa; pšchetož na to běšche mi, kaž šo bych i Bohom jako se šwojim nanom rěcžecž mohť. Dokelž pať běšche mi Bóh moju přenju proštwu wuťlyšchať, šebi myšlach, šo mje wěcže tež wuťlyšchi, hdyž jeho wo šđerženje šwojeho žiwjenja prošchu, hacžrunje wšchať do cžišta žadyn wuťlad njebě, šo mje cžlowškej ruzy hdy šašo na šwětko pšchinjeketej.“

A Bóh bésche tež druhu próstwu wufšyšchal; pschetož hdyž so sašypnjeny hižom se šmjerczu bédžesche, so jeho pscheczjeljo hačž k njemu pschedobychu. Wot teho čaša jemu žadyn šchpruch tať luby njeje kaž tón: Hdyž budžecze mje i žyleje wutrobny pytačž, chzu ja so wot waš namafacž dacž.

Ssynrotka na maczerńym rowje.

Syma tšchěska; na kerchowje
Čzepi kurjo šyrotka,
Šsedži na maczerńym rowje
A tať šrudnje šawola:

„Štawaj, maczi, škota maczi!

Luby nan tón doma njeje,
Mazochi so boju šteje;
Šój nam domoj šatepicž
A mi ššibku wotkrejicž!“

„Šadžěma mi horjestacze
Škalotwjerda pjeršchčž a tšacze,
Njem'žu i tobu domoj hiečž,
Šhlěba kracž a šatepicž.““

„Šuhu, maczi pohrjebana,
Ššmil so, škota lubowana,
Štať dha jeno tónle krocž,
Wotamkń našču čzopku hródžž!“

„Šujka wboha, čzwilowana,
Škote džěcžo, wšchal mašch nana,
Wšchal šy jemu hišchcze w hódžž,
Temu k wutrobje so tšócžž!““

„Bóh wě, hdyž mój nanť so wije,
Mazocha mje špochi bije:
Maczi, mašch-li mějáčžto,
Tu nječh k tebi lehnu so!“

„Šolbiko, duž lehń so tudy,
Šom so minu twoje štrjudy,
Šocž so, točž tu pod mój ššchžž,
Ššchi mni, na mni derje špisch!““

Syma tšchěska; na kerchowje
Čzepi kurjo šyrotka,
Špi tam na maczerńym rowje
Čzishinko a njewola.

Bože hwěžki bšystotate
Wumozenje šiwaja,
Š šwětku jich macž horje wšate
Ššwoje džěcžo wokošcha.

H. Zejleš.

Šhryštuš je našch měr.

Šhryštuš je našch měr, Šhryštuš šam! Šehodla praji tšždy wěrjazy se šwjatym Šawolom: Šhryštuš je moje žiwjenje a wumrjecze je moje dohycze. Šchto šhubimy psches wumrjecze? Šole čžělo, kiž je nam telko próžy a wobčěžnosčže čžimilo? Šak radu

tu štaru a dodžeržanu hětu a drašlu wotpoložimy, wšchalo wěmy, so pschekrašnjene čžělo doštanjemy. Šbo šwět? kiž je naš rudžil a pschesčžěhal a šotremuž dyrbimy dawno ššchžowani bčž. Šad jón wopusčžimy a wěmy: nowa šemja, nowe njebjěša budža našche. Šbo našchich lubych, našchich pscheczelow? Še-li štejachu i nami we wěrje, dha jich na wěcžne šašo wohladamy pschi Šionškich wrotach.

Wójna — šrudna wěž.

Šnujazy podawť powjeda jendželški wšchť i bitwy i Šranswaalštimi burami w Šfrizy. „Šmy hladachmy“, tať wón pišche, „po došonjanej bitwje ša šranjenymi. A ja pschińdžech k štaremum, ššchčžiwjenemum burej. Šón ša wjetšchim šamjenjom ležesche a mějesche hlomu na ruku šaprienu. Wón čžěžž dychasche a dołho i nim wjazy tracž njemóžesche. Šdyž so k njemu pokhilich, mje prošesche, so bych ša jeho 13lětnym šynom hladal, kiž bésche k jeho prawizy šobu wojowal. Ša čžinjach po jeho próstwjje a šrijedža mješ wjele šranjenymi namafach wboheho hólčžeza moweho a donješech jeho k jeho naněj. Ša nješšym mjehki. Šle hdyž štary nan šwojeho šyna moweho widžesche, dyrbjach so tola wotwobrocžicž. Wón jeho wobja a jeho k šwojemu čžěku tšócžesche a pschi tym tať bolosnje šdychowasche, so ja ani šynta se rta pschinješť njebych. Š tutym wokoščenjenju widžich hagle, šajka žałožna wěž wójna je. Šdyž jeho šašo wohladach, bésche štary bur mowmy, džeržesche pať šprojčženu ruku šwojeho šemrjeteho hólčžeza twjerdže.

Wšchelake i bliska a i daloka.

— Šwojerowške žyrkwinske šastupjerštwo je wobšamkto, šštwórte duchownške měšto we Šwojerezach šašočicž. Šwojerowška wofšada je šhětro pschibnyla, so njeje wjazy móžno, so ššjo duchowni duchownške šastojuške džělo došonjeja. Šadžijomnje so tam i wěštoščžu šerbški duchowny postaji, došelž je wulki džěl wofšadnych, wofšebje na wšbach, šerbškich a je so šuperintendentura we Šwojerezach po wotěńdženju šnjesa šuperintendenty Šurinka i němskim duchownym wobšadžila, šotraž je so hačž do teho čžaga wot šerbškeho duchowneho ššastarala.

— Šarški dołhodny šakon je so w šejmje wuradžowal. Šo wuprajenjach wšchelakich štronow je nadžija, so so ššoncžnje pschimosmie, hdyž tež šnano hišchcze w šomišiji někotre pscheměnenja doštanje. Šajwajnišcha myšl je, so psches šakon žyrkej wjazy tať jara wot šejma wotwižna njeje a móže tehodla šmėrom do pschichoda hladacž. Šschetož našch čžaf je šhutny a móž njewěrny roščže. Šle pomyššlmy šebi na to, so mohł so junťrocž šejm wušwolicž, šotryž žyrkwinsku pjenježnu pomoc šapowjedži. Ša tajke čžaghy dyrbi so w prawym čžafu džiwacž, hdyž tež čžzemny Šoha prošhčž, so njeby tajkim šrudnym čžagam pschińcž dal.

„Šombaj Šóh“ njeje jenož pola šnjefow duchownych, ale je tež we wšchěch pschedawarńjach „Ššerb. Šowin“ na wšbach a w Šudyščinje doštacž. Ša šštwórcžlěta pšaczi wón 40 pj., jenotliwe čžišla so ša 4 pj. pschedawaju.